

Živim za svetovni mir

Čast. Sun Myung Moon

Pustiti za sabo zapuščino ljubezni

Resnično življenje je življenje, v katerem zavržemo naša osebna hrepenenja in živimo za javno dobro. To je resnica, ki jo učijo in so jo poučevali vsi voditelji glavnih verstev v sedanjosti in preteklosti, na vzhodu in zahodu, najsi je bil to Jezus, Buda ali prerok Mohamed. To je resnica, ki je tako vsesplošno znana, da se, žal, zdi kot da je bila razvrednotena. Tok časa ali spremembe v svetu ne morejo zmanjšati vrednosti te resnice. To je zato, ker se bistvo človeškega življenja nikoli ne spremeni, četudi smo v središču hitrih sprememb po vsem svetu.

Učitelj, s katerim imamo najtesnejšo vez, je naše srce. Naše srce je za nas bolj dragoceno od našega najboljšega prijatelja in celo bolj dragoceno od naših staršev. Ko torej živimo naša življenja, moramo svoje srce nenehno spraševati: "Ali sedaj živim dobro življenje?" Vsakdo lahko sliši govoriti svoje srce. Če pride do spoznanja, da je njegovo srce njegov gospodar, ga lahko zlošči in z njim vzdržuje tesno vez skozi vse življenje. Če človek sliši, kako njegovo srce solzavo hlipa, mora takoj nehati delati kar počne. Karkoli povzroči, da njegovo srce trpi, ga bo uničilo. Karkoli žalosti njegovo srce, bo sčasoma pahnilo v žalost tudi človeka.

Da bi človek lahko zložil svoje srce tako dobro, da postane jasno kot kristal, mora zagotovo posvetiti čas neposrednemu pogovoru s svojim srcem v okolju, kjer je od sveta odmaknjen in je s svojim srcem sam. To bo čas intenzivne samote, vendar je trenutek, ko se z našim srcem zblížamo, trenutek molitve in meditacije. To je čas, ko lahko postanemo lastniki našega srca. Ko se oddaljimo od hrupa okoli nas in dovolimo mislim, da se umirijo, lahko vidimo v najgloblje koticke naših src. Vzelo bo veliko časa in truda, da bi šli vso pot do tja, kjer je srce umirjeno. Ne bo se zgodilo v enem samem dnevu.

Tako kot ljubezen ni zaradi nas samih, tudi sreča in mir nista zaradi nas samih. Prav tako kot ljubezen brez partnerja ne more nikoli obstajati, tudi sreča in mir ne moreta obstajati brez partnerja. Vse to lahko obstaja le v okviru zveze s partnerjem. Ničesar ne moremo doseči, če ljubimo sami. Ne moremo biti srečni sami ali sami govoriti o miru. Ker je partner tisti, ki nam omogoči imeti srečo in mir, je partner pomembnejši od nas samih.

Pomislite na mater, ki na svojem hrbtu nosi otroka in sedi pri vhodu v podzemno ter ljudem, ki hodijo mimo, prodaja doma narejene prigrizke. Da bi bila na mestu pravočasno za jutranjo konic, je morala vso noč pripravljati prigrizke in svojega sitnega otroka dati na hrbet, da je prišla na postajo. Ljudje, ki hodijo mimo, morda rečejo: "Oh, lahko bi bolje shajala, če le ne bi imela tega otroka, za katerega skrbi," vendar mati živi svoje življenje za otroka. Otrok na njenem hrbtu je materina rešilna bilka.

Danes lahko ljudje pričakujejo, da bodo živeli okoli osemdeset let. Osemdeset let sreče, jeze, žalosti, veselja in vseh drugih skupaj pomešanih čustev se morda zdi dolgo časa. Vendar, če odvzamemo zasebni čas, ki ga oseba porabi s spanjem, delom in jedjo, in nato še čas, ki ga porabimo za

govorjenje, smejanje in druženje z družinskimi člani ter prijatelji, obiskovanje porok in pogrebov ter čas, ki ga bolni preživimo v postelji, bo ostalo le sedem let. Človek lahko doživi osemdeset let, a le sedem let življenja bo posvetil za javno dobro.

Življenje je kot elastika. Enakih sedem let lahko damo dvema različnima osebam; eden jih lahko porabi kot sedem let, drugi pa kot sedemdeset. Čas je sam po sebi prazen. Vanj moramo postaviti stvari. Enako velja za človekovo življenje. Vsakdo hoče živeti svoje življenje z udobnim prostorom, kjer bo spal in z dobrimi stvarmi, ki jih bo jedel. Jesti in spat pa sta preprosto le načina, da čas steče mimo nas. V trenutku, ko je človek izživel svoje življenje in je njegovo telo položeno v zemljo k počitku, vse bogastvo in slava nista nič več kot mehurček, ki v trenutku izgine. Le sedem let, ki jih je preživel za javno dobro bo ostalo in se jih bodo ljudje spominjali. Teh sedem let je sled, ki ostane v svetu od življenja, ki je trajalo osemdeset let.

V ta svet ne pridemo ali se od njega ne poslovimo z našo lastno voljo. Nobene sposobnosti nimamo, da bi izbirali svojo usodo. Rodimo se, čeprav se nismo odločili, da se bomo rodili. Živimo, čeprav se nismo odločili, da bomo živeli. Umremo, čeprav se nismo odločili, da bomo umrli. Nad temi vidiki življenja nimamo nobene oblasti. Kako se lahko torej hvalimo, da smo nekako boljši od drugih? Ne moremo se roditi po lastni volji, posedovati stvari, ki bodo za večno naše, ali se izogniti smrti. Zato je vsako samohvalisanje lahko le pomilovanja vredno.

Četudi zrastemo na položaj, ki je višji od drugih, je čast le začasna. Četudi zberemo več materialnih dobrin kot ostali, jih moramo ob vratih smrti pustiti vse za sabo. Denar, čast in znanje sčasoma vse odplava v stran od nas in z leti vse izgine. Ne glede na to, kako plemenita ali velika je oseba,

ni nič več, kot obžalovanja vredno življenje, ki se bo končalo v trenutku, ko izpusti svojo življenjsko nit.

Ljudje smo vedno poskušali ugotoviti kdo smo in zakaj moramo živeti. Spoznati moramo, da kot se nismo rodili zaradi nas samih, tudi ni namenjeno, da živimo naša življenja zase.

Zato je odgovor na vprašanje, kako bi morali živeti svoja življenja, preprost. Rojeni smo iz ljubezni, zato moramo živeti tako, da potujemo po poti ljubezni. Naša življenja so bila ustvarjena tako, da smo prejeli neizmerno ljubezen svojih staršev, zato moramo vse naše življenje živeti tako, da to ljubezen poplačamo. V našem življenju je to edina vrednota, ki jo lahko sami izberemo. Uspeh ali neuspeh našega življenja je odvisen od tega, koliko ljubezni smo sposobni stlačiti v teh osemdeset let, ki so nam dana.

Nekega dne bo vsakdo zavrgel svoje fizično telo kot stara oblačila in umrl. V korejščini je "vrnitev" vsesplošna beseda za umiranje. Vrniti se pomeni oditi nazaj tja, od koder smo prišli, to pomeni, da gremo nazaj k svojim osnovnim koreninam. Vse v vesolju se giblje v ciklih. Sneg, ki pada na gorske vrhove, se bo stopil in stekel po pobočjih navzdol, najprej oblikoval potoke in nato reke ter na koncu stekel v ocean. Voda, ki teče v ocean bo absorbirana z vročino sončnih žarkov, postala bo para, se vrnila v nebo in se pripravila, da znova postane snežinka ali dežna kaplja. Vrnitev na naše prvotno mesto na tak način je tisto, kar imenujemo smrt. Kam se torej ljudje vrnemo, ko umremo? Telo in srce se združita, da ustvarita človeško življenje, in smrt je dejanje, ko odvržemo svoje telo. Gremo torej v kraj, od koder je prišlo srce.

O življenju ne moremo govoriti, ne da bi govorili o smrti. Pravilno moramo razumeti, kaj je to smrt, četudi to naredimo samo zato, da bi razumeli

smisel življenja. Življenje, ki ima resnično vrednost, lahko razume le oseba, ki se najde v težkem položaju, da se ji zdi smrt neizogibna in obupano kliče k Bogu ter ga prosi, naj mu bo dovoljeno živeti samo še en dan. Če so naši dnevi tako dragoceni, kako naj bi jih živeli? Katere so stvari, ki jih moramo doseči, preden prestopimo mejno črto smrti?

Najpomembneje je, da ne grešimo in da živimo življenje brez senc. Veliko je verskih in filozofskih razprav okoli tega kaj predstavlja greh, ampak jasno je, da se ne bi smeli spuščati v dejanja, ki dajo naši vesti misliti. Ko počnemo stvari, zaradi katerih imamo slabo vest, to v naših srcih vedno pusti senco.

Druga najpomembnejša stvar je, da se odločimo, da delamo veliko več kot ostali. Vsa naša življenja so omejena, naj bo ta omejitev šestdeset let, sedemdeset let ali kakšno drugo časovno obdobje. Odvisno od tega, kako uporabimo ta čas, lahko živimo življenje, ki je dvakrat ali trikrat polnejše od ostalih. Če razdelite svoj čas v delčke in živite vsak delček polno, bo vaše življenje res dragoceno. Živite svoje življenje z odnosom predanosti in vneme, recite si na primer, da boste posadili dva ali tri drevesa, medtem ko drugi posadijo le eno. Ne živite zase! Ne smete živeti zase, ampak za druge; ne za vašo družino, ampak za sosede; ne za vašo lastno domovino, ampak za svet. Do vseh grehov na svetu pride zaradi tega, ker se posameznik postavi na prvo mesto. Lastna hotenja in ambicije škodujejo sosedom in uničujejo širšo družbo.

Vse na svetu bo slej ko prej preminilo. Starši, ki jih ljubimo; mož ali žena, ki jo ljubimo; otroci, ki jih ljubimo. Vsi bodo preminili. Vse, kar nam na koncu življenja ostane, je smrt. Ko človek umre, ostane le njegova zapuščina. Prosim, pomislite za trenutek kaj lahko storite, da boste pokazali, da ste živeli življenje vrednosti. Lastnina in družbeni položaj,

ki ste si ju pridelali v življenju, bosta postala neuporabna za vas. Ko prečkate reko smrti, bodo te stvari brez pomena. Ker smo se v ljubezni rodili in smo v ljubezni živeli svoje življenje, je ljubezen tudi edina stvar, ki ostaja z nami, ko smo v grobovih. Svoje življenje prejmemo v ljubezni, živimo tako, da ljubezen delimo in se v središče ljubezni vrnemo. Pomembno je, da živimo svoja življenja na tak način, da lahko za sabo pustimo zapuščino ljubezni.

